

[Holger Larsen.]

gjorde sig ikke den Ulejlighed at søge at fordele Passagererne ligeligt paa begge Skibene; havde man gjort det, havde man dog opnaaet, at der havde været Siddeplads og Husly til dem alle sammen. Ved 11-Tiden Lørdag Formiddag tabte „Tyr“ Skruen; nu var Skibet blevet Havarist og var ude af Stand til at bevæge sig; det sad for øvrigt ogsaa fast i en Isskruning, men ca. 50 m borte var der meget stærk Strøm, og ingen kunde vide, naar Skibet vilde komme ud i Strømmen og drive rundt uden at kunne gøre den mindste Smule for sin egen Redning. Jeg skylder at sige — det danske Folk er jo et godmodigt Folk —, at Lørdagen gik nogenlunde; man sad her midt imellem Nyborg og Korsør paa et af Statens Skibe, og man kunde jo ikke tænke sig, at man skulde sidde der i flere Døgn, men regnede naturligvis med, at Undsætningen maatte komme hurtigst muligt, og jeg skylder derfor at sige, at denne Lørdag, den første Dag, gik nogenlunde, indtil vi naaede hen under Aften. Hen under Aften samlede Passagererne til Passagemøde og valgte et — ja, jeg vil ikke sige Arbejder- og Soldaterraad, men et Passageraad. Anledningen var bl. a. den, at det var rygtedes, hvorledes man bar sig ad paa „Jylland“ med at skiftes til at gaa paa Dækket, naar der ikke var Plads nedenunder. Jeg forstaa saa udmærket godt, at Kaptajnen og Styrmandene paa Skibet i og for sig ikke holdt af at ordne dette Forhold, ikke holdt af at skulle gaa ned og sige til en svagelig Mandsperson, som sad i Kahytten: Nu kan De ikke sidde her længere, De maa op paa Dækket i Natten. Det var en ubehagelig Gerning for en Embedsmand, derfor fik man Passagererne til selv at tage Affære, og Passageraadet ordnede sig allerførst med en stærk, flammende Protest overfor Statsbanerne over, at Skibet maatte sidde derude til Trods for, at det var Havarist. Der var ikke Tale om et Skib med fuld Arbejdskraft, som vel kan komme til at sidde fast, men som maaske en halv Time efter kan arbejde sig selv fri; men her var Tale om et havareret Skib, et dødt Skib, som ikke kunde hjælpe sig selv, og et Skib, om Bord paa hvilket der var en Mængde Kvinder og ogsaa en Del Børn. Derfor var det naturligt, at denne Protest først blev vedtaget. Det var en Protest, i hvilken der blev brugt stærke Ord. Den kom dog ikke af Sted, for Kaptajnen om Bord fandt, at det var hans Pligt at mildne disse Ord. Han ansaa nemlig ikke Situationen for haabløs; men det gjorde Passagererne.

Saa indledes da denne grufulde Nat. Der var langt fra tilstrækkelige Siddepladser, og de faa, der kunde komme til at sidde, sad i fuldkommen overhedede Rum, hvor der ikke var til at opholde sig, medens en Del af Passagererne stadig maatte færdes ude i den stærke Snestorm. Lidt efter lidt begyndte Rygterne at svirre om, at saa var den blevet syg af Influenza, og saa var den blevet syg af Influenza; man kunde pege paa Tilfældene. Det er givet, at saadanne Forhold, hvor der hersker Epidemier i Landet, og hvor adskillige om Bord har faaet Influenza, virker deprimerende, navnlig naar man ved, at der hverken findes Læge, Sygeplejerske eller Medicin om Bord. Ud paa Natten kom Kvinderne vaklende uden Overtøj, hen over de Mandfolk, der laa paa Trapperne, for at komme ud i den friske Luft, ud i Snestormen. En Kvinde kom vaklende, hun kom kun til Døren, saa sank hun besvimet om. Man maatte da have fat i Styrmanden, for allerede Lørdag Eftermiddag var der lukket af for frisk Vand; nu kunde man ikke mere faa Vand at drikke, og man maatte henvende sig til Besætningen for overhovedet at faa noget Vand, ellers maatte Passagererne købe, hvad de skulde have.

Og nu de sanitære Forhold. W.C.-Forholdene var under al Beskrivelse. Afløbene var frosne, og hvad der var endnu værre, paa et W. C. er der som bekendt en Siddeplads, og det var menneskeligt, at de Mennesker, som ikke kunde faa Siddeplads andetsteds, dvælede længere paa W. C.-erne end egentlig nødvendigt, til Trods for Uhyggen der. Man maa sikkert erkende, at det var saa grufuldt, at man fra de danske Statsbaneres Side ikke kan være bekendt at fragte Befolkningen over paa den Maade.

Søndag Morgen kom saa Snetykning — Haabløshed. — Ikke et Skib i Sigte. Ingen Underretning til Trods for, at der var Radio paa Skibet. Ingen Underretning fra Statsbanemyndighederne om, at Hjælp vilde komme. Ikke Vand, saa man kunde vaske sig, ikke en Gang en Spand — jo, jeg skylder Sandheden at sige, at der var en Spand, men naar en Spand er optaget af nogle Kvinder, saa varer det nogen Tid, inden den kan gaa til den næste. Naar der ikke var fersk Vand til at vaske sig i, hvad skulde man saa gøre? Man gik ud i Snestormen og skrabebe noget Sne sammen og vaskede sig med det for dog at blive noget forfrisket. Jeg vil dog ikke anbefale ærede Medlemmer at bruge den Vaskemetode, for Sneen afsætter sorte Kanter rundt omkring, saa de